

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: En polsk Familie: 1-2. - 1926

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 240. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529613118976/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

var nærværende. Med et pludseligt Skrig rev hun sig løs, dog fattede hun sig snart, og nærmede sig med rolig Holdning til Alexandra. »Jeg haaber,« sagde hun, »at De ikke misforstaaer en uskyldig Yttring af en søsterlig Tilbøielighed; i alle Tilfælde bør De, for Deres egen og Casimirs Skyld, tie med hvad De saae.« Derpaa gik hun. Alexandra, hvis Knæ bævede, og der holdt sig fast ved Stolen, for ei at falde, sagde ikke et Ord. Endelig vendte ogsaa hun sig om og gik; bleg, som et Ligg, naacde hun sit Værelse, hvor hun, uden i Førstningen at svare paa Leontines Spørgsmaal, tog den Ring af Fingeren, som Casimir paa hendes Bryllupsdag havde fæstet derpaa; denne Ring betragtede hun længe, derpaa glemte hun den, for aldrig at bære den mere.

Samme Aften modtog hun en Seddel fra Casimir, hvori han ligefrem erklærede, at det især var Kiærlighed til Emilie, der havde bragt ham i den Tilstand, hvori han nu var; ja, hvis Alexandra kun med et Vink eller et halvt Ord antydede, hvad hun havde seet, da truede han med at myrde sig for hendes Øine, og da vilde hans Forbandelse endnu fra Graven træffe hende; hvis hun derimod taug og fandt sig i, hvad der ei kunde forandres, da skulde han fra sin Side ogsaa skaane hende saameget, som muligt.

»Mit Bryst skal være en Grav for denne Hemmelighed,« sagde Alexandra, da hun havde læst denne Seddel, »ogsaa du maa love mig Taushed,« sagde hun til Leontine, hvem hun alt havde tilstaaet det Hele. »i det mindste til jeg og han begge ligge i vore Grave.«

Kort efterat Casimir havde forladt sit Sygeleie, modtog han et Besøg af Zeltner. »Nu kan du være tilfreds,« sagde denne, »thi jeg har endelig opgivet min Fordring paa Leontines Haand.« — »Deri hand-

ler du vel,« svarede Casimir. — »For Resten har jeg nu ogsaa viist dig, at jeg har Mod,« blev Zeltner ved. — »Præler du mere deraf, skal du vise mig det endnu engang,« sagde Casimir. — »Du skulde dog ikke altfor dristigt lege med Døden, Casimir! thi Livet er jo det høieste Gode, vi eie, og naar det er borte, da er Spillet ude.« — »Ja Troen trykker dig just ikke, det har jeg længe mærket.« — »Troen er for de Umyndige og de Fattige i Aanden, men det er rigtignok en Hemmelighed.« — »Mig skal Ingen betroe sine Hemmeligheder,« sagde Casimir, »thi med den bedste Villie kan jeg dog ikke staae inde for min Tunge.« — »Det har ingen Nød, hvad Mængden ikke vil høre, det hører den heller ei, om saa Graven og Forraadsnelsen prædikede det paa alle Veie.« — »Jeg forstaaer dig ikke,« svarede Casimir. — »Jeg har seet mig lidt om i Livet, og staaet i mange Forhold,« sagde Zeltner, »og jeg mærkede vel, hvad de tænke i deres Inderste, der virke med Kraft, og sætte Noget igiennem i denne Verden.« — »Nu, hvad tænke de da?« — »De tænke, at Religionen er den bedste Pidsk i Driverens Haand, det er det Hele.« — »Have de da selv tilstaaet dig det?« — »Den kommer ikke vidt i Verden, der ikke forstaaer et Vink og en halvqvædet Vise; de have ikke tilstaaet mig det, men jeg har læst det imellem Linierne paa deres Befalinger, og da de mærkede, at jeg forstod dem, da vandt jeg ogsaa deres Fortrolighed og Tillid.«

»Ja saa,« svarede Casimir i en adspredt Tone, thi det var ikke hans Vane længe at sysselsætte sig med nogen almindelig Betragtning.

»De kløgtigste Philosopher skulle ogsaa dele disse Meninger,« blev Zeltner ved, »og det Vigtigste, hvad man hos dem kan lære, er, som kyndige Mænd have fortalt mig, at vi Intet vide om overjordiske Gienstande, men dette see kun de, der forstaae at adskille

Skal fra Kiærne, de Øvrige more sig ved Floskler og høitrvædende Talemaader, og bilde sig ind at have slugt al Verdens Viisdom, naar de have faaet en klin- gende Børnerangle i deres Haand.«

Paa alt dette svarede Casimir aldeles intet.

»Jeg har engang været i en hemmelig Orden,« lagde Zeltner til, »men ogsaa her mærkede jeg, at man i de lavere Grader indskærpede en Tro, som man i de høiere spottede — men du hører mig ikke, Casimir, hvad tænker du paa?«

»Jeg ærgrer mig kun over, at du slap saa heelskin- det fra Tvekampen,« svarede Casimir.

»Du er et Menneske, med hvem man ikke kan tale et fornuftigt Ord,« sagde Zeltner.

Casimir havde dog fattet saameget af Zeltners Phi- losophie, at han kunde meddele en Decl deraf til sin Broder; denne maatte da uvilkaarlig tænke paa nogle af sin Faders Ytringer, der, om de end ikke røbede saa stor Fordærvelse, som Zeltners, dog syntes at henpege paa en lignende Vantro.

SIETTE CAPITEL.

Alexandra.

Skiondt Lægen i Begyndelsen ikke ansaae Alexan- dras Tilstand for farlig, begyndte han dog, efter no- gen Tid, at blive betænkelig derved. »Hun har lidt en stærk Nerverystelse,« sagde han engang, »hvoraf hun dog nok kunde komme sig, men Ulykken er, at hendes Legeme alt i lang Tid har været undergra- vet.« — »Har De nogen Sorg, der nager Dem?« sagde han en anden Gang til hende selv; herpaa svarede hun intet, men for Leontine tilstod hun, at hun paa